



L'espectacle del debat fou Ricardo Costa.

minuts abans que, pel seu bé, posara fi, "com més prompte millor", a la seua trajectòria al capdavant del govern valencià. "No suportareu la pressió", el va avisar. "Què resta per saber, senyor Camps? Quants caps penseu sacrificar per salvar el vostre com siga?", li va dir. I aleshores Camps, mirant els companys de l'executiu amb cara de neguit, va llançar una pregunta que no va trobar resposta i que va quedar surant a l'hemicicle:

—I què faig?

Luna va retreure-li "el populisme, la megalomania, els plans i més plans que mai no s'executen, la propaganda, la manipulació dels mitjans de comunicació públics i les pressions a les redaccions dels privats... Ací no funciona el sistema democràtic ni hi ha la més mínima transparència". Luna va pronosticar una "estoneta curta" de Camps a Palau.

La sessió va continuar amb la intervenció d'Oltra, també força incisiva, i amb la de Marga Sanz, portaveu del grup de no adscrits, que és on resideixen els tres diputats d'Esquerra Unida que van ser escollits sota la marca Compromís. El discurs de Sanz, més vehement encara, va incidir molt en qüestions socials i en la necessària "millor redistribució de la riquesa". Camps va saludar la intervenció de la comunista Sanz: "Ja tocava, per fi... Un autèntic discurs d'esquerres!" A la rèplica, Sanz va continuar mirant d'enderrocar el mur de capitalisme, i aleshores el cap del Consell li va respondre:

—Jo puc *dar datos*, pero si vostè fa *oids sordos*...

Tot plegat sembla còmic, però és real.

Víctor Maceda

Debat amb regust de campanya

La setmana passada el Parlament de Catalunya va fer el debat de política general, l'inici oficial del curs parlamentari. Les mesures per a superar la crisi, principalment, i el debat sobiranista, van marcar el debat. Això sí, cap causa no fou suficient per a concitar una resolució conjunta de les principals forces catalanes. Un any abans de les eleccions tothom vol marcar perfil.

Més enllà de l'ús que ses senyories fan dels missatges de telefonia mòbil durant les sessions plenàries, el debat de política general al parlament del Principat no va portar cap gran novetat. Ni el informes encarregats pel govern ni l'escàndol del *cas Millet* no van afegir gaires expectatives a la discussió parlamentària —a diferència del parlament valencià. De manera que el debat de política general a Catalunya ha servit per a fixar les posicions de cada formació —a l'inici d'aquest darrer curs de la legislatura—, però sense gaires escarafalls.

Cohesió. El govern tripartit va fer pinya per estintolar la seua acció de govern, ara que s'acaba la legislatura, en aquest setè any de "govern catalanista i d'esquerres". De manera que, malgrat la diversitat interna de les formacions que donen suport a l'executiu, les resolucions aprovades a la tercera sessió del debat van evidenciar que els partits que hi donen suport tenen la voluntat d'oferir una imatge de cohesió. Així doncs, el debat es va acabar sense cap acord entre les formacions del tripartit i les de l'oposició. Cap de les propostes de resolució presentades per les formacions de l'oposició no van ser aprovades. El PP n'havia presentades 94; CiU, 37; i el grup mixt —C's—, 36.

Entre les mesures rebutjades hi havia la proposta defensada per CiU i PP d'eliminar l'impost de successions i donacions. Però els tres partits que donen suport a l'executiu van aprovar tres resolucions, entre les quals una que insta a rebaixar aquest tribut, a fi efecte de fer-lo més just i que no penalitzi determinats segments socials, especialment les anomenades classes populars i mitjanes. Aquesta iniciativa, impulsada per Esquerra, era un objectiu de la formació anunciat des de fa temps. Malgrat això, la proposta va ser consensuada amb un cert recel, especialment entre les files d'ICV-EUiA. De fet, el coordinador general d'EUiA, Jordi Miralles, va advertir amb rotunditat a CiU que el text de la resolució parla d'"avaluar" la reforma de l'impost i que, per tant, no vol dir que automàticament s'apugi o s'abaixi. Aquest advertiment no va caure gens bé entre les files dels diputats republicans. I s'entén per què: a la intervenció durant el debat, el president d'Esquerra, Joan Puigcercós, havia presentat aquesta revisió a la baixa de l'impost com una de les seves propostes.



El ple del Parlament de Catalunya, on dimecres i dijous de la setmana passada va tenir lloc el debat anual de política general.

De fronts, res de res. Com ha passat durant tot el procés estatutari, els partits catalans no van trobar el terme mitjà necessari per a fer possible una resolució conjunta de resposta a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Així, finalment, va reeixir la proposta del tripartit que, principalment, diu que la defensa política i institucional de l'Estatut de Catalunya l'ha d'encapçalar el president de la Generalitat. No fou aprovada la proposta de CiU que recollia hàbilment les paraules del president Montilla, en la seva llarga intervenció durant el debat, en què s'instava les institucions catalanes a "no fer cap pas enrere" en la defensa i l'aplicació de l'Estatut.

Ni van anar endavant les propostes fetes per l'oposició de demanar responsabilitat pels informes encarregats des del govern sobre continguts "irrellevants".

La crisi econòmica tampoc no sembla prou greu per a conciliar les posicions diverses de les formacions polítiques catalanes i elaborar una resolució conjunta sobre com afrontar-la. El líder de CiU, Artur Mas, va proposar a la resta de formacions catalanes de fer un

front comú al Congrés de Diputats de Madrid per mirar de combatre la pujada d'imposts que vol acomplir l'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero. Per a la federació nacionalista, aquesta és la pitjor recepta que es podria aplicar contra la crisi.

Des del PSC, la resposta no va trigar gens ni mica a arribar. Els socialistes catalans consideren la mà estesa d'Artur Mas al govern com una proposta enverinada, que només pot facilitar el retorn del PP a la Moncloa. De nou, doncs, els socialistes feien servir d'espantall l'argument del PP, utilitzat a bastament com a *leitmotiv* a les diverses consultes electorals.

"El PSC va tornar a treure l'espantall del perill que el PP arribi novament a la Moncloa, un argument recurrent a les campanyes"

I el rebuig a aquest front servia a l'oposició per a contraargumentar que el veritable motiu de la negativa a configurar aquesta acció conjunta de les forces catalanes a Madrid és la supeditació al PSOE.

Les consultes queden fora. Un altre dels elements que va planar a l'inici del debat fou el de les consultes populars per la independència. Al discurs d'obertura, el president Montilla advertia que no "és temps d'aventures ni sorpreses ni invents". Al seu torn, el portaveu del grup dels socialistes, Miquel Iceta, deixava clar el rebuig que el seu partit ha manifestat a les iniciatives municipals per a organitzar les consultes sobre la independència. Iceta advertia del risc d'emprendre "les falses dreceres" que pretenen la separació d'Espanya. Aquestes accions, segons la seva formació, generen una "gran divisió" entre els ciutadans de Catalunya. I ho va reblar amb un "no tenim dret a portar el país a carrerons sense sortida". Aquestes al·lusions van ser recollides pel president d'Esquerra. Puigercós va respondre al president que deposés l'actitud hostil contra les consultes independentistes, alhora que va defensar que l'etapa autonomista havia arribat al final i que ja era el torn de la del dret de decidir.

La presència de les consultes independentistes al debat es va acabar aquí. De fet, ni CiU ni ERC no van presentar cap resolució per a donar suport a les iniciatives municipals. CiU ha volgut posar l'èmfasi en la crisi i la seva gestió durant el debat, i projectar una imatge de formació que presenta alternatives a la societat. Per a Esquerra, l'oposició frontal del PSC a les consultes populars sobre la independència feia pràcticament impossible de fer reeixir cap resolució sobre aquesta qüestió, si no era amb el suport de CiU, i la conseqüent sotragada per a la cohesió del govern, just al darrer any.

De manera que ni fronts comuns a Madrid ni grans acords anticrisi ni consultes sobiranistes. Som a la precampanya i cadascú ha de fer la seva.

Enric Rimbau